

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/127/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1017201989
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1017201989.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Petra Šamka a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci obžalovaného E.. H. H., pre pokus prečinu podvodu podľa § 14 ods. 1 k § 221 ods. 1 Tr. zák., o odvolaniach obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 09.07.2015 sp. zn. 5T/16/2013, na verejnom zasadnutí konanom 13. septembra 2018 takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, písm. d/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému

E.. H. H., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom T.,
H. XX, na slobode,

u k l a d á

podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1, § 50 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti vykonávať funkciu policajta vo výmere 4 (štyri) roky.

II.

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného E.. H. H., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 09.07.2015 sp. zn. 5T/16/2013 v spojení s opravnými uzneseniami Okresného súdu Bratislava I z 27.10.2015 č. k. 5T/16/2013-523 a z 24.11.2016 č. k. 5T/16/2013-565 bol obžalovaný E.. H. H. uznaný za vinného pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 30.03.2010 v čase o 08.52 hod. po tom, čo ako vyšetrovateľ PZ v trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve PZ Bratislava I pod ČVS: ORP-1XX/X-OEK-BX-XXXX rozhodol dňa 29.03.2010 podľa § 197

ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku o odložení veci prečinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého bol podozrivý O.. arch. S. T., telefonicky vyvolal stretnutie s O.. arch. S. T., ktoré sa uskutočnilo dňa 30.03.2010 v čase od 10.20 hod. do 11.00 hod. v budove Okresného riaditeľstva PZ Bratislava I na J. č. XX v T. v kancelárii obvineného a na tomto stretnutí predstieral, že trestné konanie vo veci vedenej pod ČVS: ORP-XXX/X-OEK-BX-XXXX stále prebieha a jeho výsledok záleží od rozhodnutia prokurátora, pričom následne dňa 31.03.2010 v dopoludňajších hodinách na stretnutí s O.. arch. S. T. uskutočnenom neďaleko budovy Okresného riaditeľstva PZ Bratislava I, žiadal od O.. arch. S. T. zaplatiť sumu 1.000,- eur s predstieraným dôvodom, že tieto peniaze požaduje prokurátor za zastavenie trestného stíhania v trestnej veci vedenej pod ČVS: ORP-XXX/X-OEK-BX-XXXX, čo O.. arch. S. T. odmietol, v opačnom prípade by obvinený svojím konaním spôsobil poškodenému O.. arch. S. T., nar. 12.05.1975, bytom J. XX, T. priamu majetkovú škodu vo výške 1.000,- eur.

Za to bol obžalovanému podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1, § 50 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému výkon uloženého trestu podmienienečne odložený na skúšobnú dobu 18 mesiacov.

Podľa § 60 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu príslušníka Policajného zboru na dobu 2 roky.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolania obžalovaný E.. H. H. a prokurátor.

Obžalovaný podané odvolanie odôvodnil tak sám, ako aj prostredníctvom zvolenej obhajkyne.

Obžalovaný v podanom odvolaní (ktoré sám koncipoval) uviedol, že okresný súd ho odsúdil len na základe tvrdenia jediného svedka - poškodeného T., ktorý viackrát vypovedal rozporne, v jeho výpovediach boli vážne rozpory a nezrovnalosti s inými objektívnymi dôkazmi. Odvolateľ vyslovil názor, že neexistuje žiadny iný zákonný dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že sa dopustil žalovaného skutku. Rozhodnutie o jeho vine a následnom uložení trestu považuje za nesprávne, nezákonné a neprimerané. Trestné stíhanie v prípravnom konaní nebolo vedené zákonným spôsobom a bolo vykonané nezákonným orgánom (Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR). Obžalovaný ďalej konštatoval, že jednotlivé výpovede poškodeného - svedka T. vyzneli v ich súhrne nepresvedčivo. Súd prvého stupňa nesprávne v odôvodnení napadnutého rozsudku nepoukázal na neprehliadnuteľné rozpory v týchto výpovediach, týkajúcich sa podstatných okolností žalovaného skutku. Poškodený popisoval priebeh údajných stretnutí s ním (obžalovaným) v absolútnom rozpore, ako to urobili ostatní svedkovia, tzv. svedkovia z druhej ruky. Navyiac títo svedkovia v priebehu trestného konania uvádzali rozdielne výšky súm, ktoré údajný policajt požadoval, ďalej rozdielny počet stretnutí medzi poškodeným a obžalovaným, títo svedkovia nevedeli identifikovať ani meno policajta, ktorý sa mal stretnúť s poškodeným, ani kde mal pracovať, svedkovia rozdielne uvádzali miesto a čas, kedy im to mal poškodený povedať, rozporne uvádzali, ako a na čí podnet sa poškodený dostavil na inšpekciu a napokon na súde sa títo svedkovia odvolávali na znenie skutkovej vety obžaloby. Obžalovaný zvýraznil, že založiť výrok o jeho vine len na takýchto nepriamych dôkazoch je neprijateľné a nemožné. Okresný súd teda vyhodnotil dôkazy len v jeho neprospech a nevykonal dôkazy, resp. ich nehodnotil, ktoré by mohli svedčiť v jeho prospech. Podľa jeho názoru, stojí tu celý rad iných dôkazov, najmä priamych výpovedí, či už jeho (obžalovaného), svedka V., ako aj ďalších listinných dôkazov, ktoré potvrdzujú jeho obhajobu a to, že sa nestretol s poškodeným, nežiadal od poškodeného peniaze, nebol na údajných miestach a v časoch, ktoré sú obsiahnuté v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Pravdivosť zápisov v tzv. knihe návštev bola spochybnená výpismi z lokalizácie mobilov poškodeného, ako aj jeho samotného. Poškodený - svedok skutočne nevedel presne uviesť poschodie a nevedel jednoznačne určiť ani kanceláriu policajta, pričom ukázal na dve kancelárie, že si nepamätá presne, ktorá to je, čo potvrdil aj samotný vyšetrovateľ SKIS, ako aj svedok O.. H.. Obžalovaný dal do pozornosti aj to, že ľavý výťah bol v kritickom čase vyradený z prevádzky. On sám v kritickom čase sa zdržiaval na inom konkrétnom mieste tak, ako to potvrdzujú výpisy z lokalizácie jeho mobilu. Pokiaľ by okresný súd dospel k záveru, že týmto údajným konaním naplnil formálne znaky žalovaného prečinu v štádiu pokusu, stále by ešte vyhodnoteniu trestnej zodpovednosti bránil tzv. materiálny korektív obsiahnutý v § 10 ods. 2 Tr. zák. Obžalovaný poukázal i na doposiaľ ustálenú súdnu prax, podľa ktorej by mal súd zohľadniť neprimeranú dĺžku trestného konania, jednak pri výmere trestu a jednak i pri posúdení zániku trestnosti. V tomto smere je potrebné zohľadniť aj to, že on (obžalovaný) nebol doposiaľ súdne trestaný, pričom i zamestnávateľ

ho hodnotí kladne, dokonca nebol ani postavený mimo činnú službu v Policajnom zbore. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a rozhodol spôsobom, že ho spod obžaloby oslobodí v zmysle § 285 písm. a/ Tr. por.

Obžalovaný v podanom odvolaní (ktoré koncipovala obhajkyňa) vytýkal súdu prvého stupňa, že na hlavnom pojednávaní oboznamoval listinné a vecné dôkazy, ktoré boli získané nezákonne. Išlo o uznesenie o začatí trestného stíhania, ako aj následné uznesenie o vznesení obvinenia, keďže tieto boli založené na dôkazoch, ktoré boli zabezpečené nezákonne. V spise sa nachádzajú aj služobné záznamy mjr. D. S. W. zo 16.04.2010 a 19.04.2010, ktoré obsahujú informácie o podozrení spáchania úmyselnej trestnej činnosti. Príslušné informácie boli polícii známe minimálne jeden rok predtým, ako bolo začaté trestné stíhanie. Postup polície bol nezákonný, nakoľko sledovanie páchatel'a konkrétnej trestnej činnosti bolo vykonané bez príkazu príslušného prokurátora podľa § 113 Tr. por., v danom čase polícia už nemala právo vykonávať sledovanie podľa zákona o Policajnom zbore. Vo vyšetrovacom spise sa nachádza aj spis z odboru kriminálnej polície pod ČVS: Z.-XXX/X-OEK-BX-XXXX, ktorý bol nezákonne zabezpečený na základe postupu vyšetrovateľa podľa § 69 ods. 1 Tr. por., pričom svedkyňa E. vo svojej výpovedi uviedla, že bol celý kompletý spis prefotený v zmysle § 3 ods. 2 Tr. por., čo je taktiež nezákonný postup, pretože ide o vec dôležitú pre trestné konanie a teda mal byť uplatnený postup v zmysle § 89 ods. 1 Tr. por., pričom odvolateľ upozornil na to, že to nebol originál. Ďalej vo vyšetrovacom spise sa nachádzajú prevádzkové údaje z informačného systému Ministerstva vnútra SR. Tieto údaje nemôžu byť použité ako listinné dôkazy v tomto konaní, nakoľko boli získané nezákonne. Vyšetrovateľ totiž nemal príkaz prokurátora v zmysle § 90 ods. 1 písm. b/ a e/ Tr. por. Vo vyšetrovacom spise je výpis telefónnych hovorov k účastníckej stanici XXXXXXXXXXXX, ktorý je však získaný nezákonným spôsobom a to dokonca bez príkazu sudcu pre prípravného konanie. Vo vyšetrovacom spise sa nachádzajú podnety vyšetrovateľa na vydanie príkazu podľa § 116 Tr. por., pričom tieto nespĺňajú náležitosti stanovené Trestným poriadkom. Vyšetrovateľ nezákonne žiadal o vydanie príkazu sudcu pre prípravné konanie od 01.02.2010 až do 30.04.2010, pričom poškodený uvádzal presné časové obdobie a to obdobie konca marca 2010. Odvolateľ poukázal aj na nález Ústavného súdu SR 10/2014 z 29.04.2015. Obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne dal do pozornosti odvolaciemu súdu aj skutočnosť, že uznesenie o začatí trestného stíhania vydalo Ministerstvo vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby, I. inšpekčné oddelenie, na ktorom sa nachádza odtlačok pečiatky Ministerstva vnútra SR. Zákon o Policajnom zbore vyslovene hovorí, aké služby majú tvoriť Policajný zbor, pričom minister zriaďuje alebo zrušuje útvary Policajného zboru, v rámci ktorých tieto služby pôsobia, avšak vždy len v rámci Policajného zboru a tým dáva najavo aj to, že je neprijateľné vytváranie „ministerskej polície“, ktorá by pôsobila, či mohla pôsobiť namiesto Policajného zboru. Policajný zbor teda reálne netvorí aj služba inšpekčnej služby tak, ako by podľa zákona o Policajnom zbore mala, ale fakticky existuje len sekcia a to popri Policajnom zbore ako súčasť organizačnej štruktúry ministerstva. Takýto faktický stav, ktorý nezodpovedá právnomu, je neprijateľný a ide o porušenie (obchádzanie) ustanovení zákona o Policajnom zbore. Odvolateľ vytkol súdu prvého stupňa aj to, že sa dopustil viacerých procesných pochybení pri vykonávaní dokazovania. V prvom rade okresný súd nedôsledne poučil obžalovaného v zmysle § 257 Tr. por. a tým mu neposkytol plnú možnosť na uplatnenie jeho práv. Súd I. stupňa v konaní po zrušení rozsudku ignoroval právny názor nadriadeného súdu, ktorý mu nariadil osobný výsluch obžalovaného. Daný výsluch bol opätovne realizovaný nezákonne v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku. Okresný súd nerešpektoval ani ustanovenie § 271 ods. 1 Tr. por. Na hlavnom pojednávaní súd oboznámil listinné dôkazy, avšak obžalovanému, ani poškodenému neumožnil sa k nim vyjadriť, čím bolo porušené právo obžalovaného na obhajobu. Navyše v konaní pred súdom prvého stupňa bol absolútne, bez zákonného dôvodu vylúčený poškodený. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie nad rámec navrhovaných dôkazov procesnými stranami a to výsluchmi svedkov R. E. a P. L.. Tieto výsluchy neboli vykonané v súlade s ustanovením § 240 ods. 5 Tr. por. Okresný súd sa nevysporiadal s návrhom prokurátora predvolať riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ Bratislava I, ktorý vykonával funkciu v kritickom čase. Súd I. stupňa opätovne nedodrжал pokyn krajského súdu, keďže neboli oboznámené podnety podľa § 116 Tr. por., návrh podľa § 116 Tr. por. a príkaz sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava I podľa § 116 Tr. por. Listinné dôkazy neboli opätovne prečítané podľa § 269 Tr. por., pričom konajúci súd mal rozhodnúť uznesením v zmysle § 162 ods. 1 Tr. por. Odvolateľ zastáva názor, že žalovaný skutok nezodpovedal použitej právnej kvalifikácii. Skutková veta musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie. Napadnutý rozsudok je nepreskúmateľným aj v zmysle ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. V danom konaní je jediným priamym dôkazom, ktorý má preukazovať vinu obžalovaného, výpoveď poškodeného - svedka, ktorý však svoju výpoveď uskutočnil cca jedenásť mesiacov od spáchania žalovaného skutku.

Za nepriame dôkazy v danom konaní nie je možné považovať ani svedecké výpovede P. T., S. M. a D. G., ktorých nemožno považovať za nezaujatých a tým za dôveryhodné osoby, pretože ide o príbuzných v priamom rade, resp. blízkeho priateľa poškodeného. Títo svedkovia vypovedajú len o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli od poškodeného. Jedná sa teda o tzv. svedkov z druhej ruky. Svedok O. E. B. uviedol, že informácie dostával od svojich informátorov a potvrdil, že vo veci existoval operatívny spis, ako aj potvrdil, že polícia (SKIS) vo veci vykonávala úkony a činnosti podľa zákona o Policajnom zbore, čím obchádzala ustanovenia Trestného poriadku. Tvrdenie okresného súdu, že svedkovia R. V., R. E. a P. L., ktorí vykonávali v inkriminovanom období službu na vrátnici budovy polície, sa nezakladá na pravde, nakoľko ani jeden z týchto svedkov v inkriminovanom období, nevykonával službu na vrátnici. Jediný svedok, ktorý vykonával v inkriminovaných dňoch službu na vrátnici budovy polície bol D. P., ktorého výsluch v prípravnom konaní nebol vykonaný a v čase konania pred súdom bol už tento svedok mŕtvy. Vyšetrovací pokus bol bezpredmetným úkonom. V čase uskutočnenia pokusu neboli rovnaké podmienky, nebol prítomný poškodený, ktorý ani nevedel trasu, kade mal ísť, pričom uvedenú trasu si určil sám vyšetrovateľ. Poškodený len uviedol: „Išiel som naspäť do mesta.“ Previerke výpovedi na mieste pripisuje okresný súd, ako aj prokurátor, postavenie usvedčujúceho dôkazu proti obžalovanému. Je však opomínané, že poškodený sám vo svojich výpovediach niekoľkokrát uviedol, že v predmetnej budove bol viackrát, pričom ako architekt sa mohol vzhľadom na to, že budovu navštívil viackrát, bez problémov v nej orientovať. Súd prvého stupňa sa opätovne vo svojom odôvodnení rozsudku nevysporiadal s otázkou, či údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, získané podľa režimu podľa § 116 Tr. por. možno označiť za zákonné alebo nezákonné dôkazné prostriedky. Vo vzťahu k výrokom o trestoch, jedná sa o neprimerane vysoké tresty, ktoré absolútne nezohľadňujú skutočnosť, že od údajného skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, uplynulo už viac ako päť rokov. Jedná sa o bezúhonného občana, ktorý nebol prejednaný ani za priestupok a v práci je hodnotený kladne. Uloženie trestu zákazu činnosti vykonávať funkciu príslušníka Policajného zboru na dobu dva roky je nadbytočné a to v dôsledku obligatórneho prepustenia zo služobného pomeru policajta pre odsúdenie za úmyselný trestný čin v zmysle § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z. z. Následnému opätovnému prijatiu do služobného pomeru a výkonu funkcie vyšetrovateľa potom bráni nesplnenie požiadavky bezúhonnosti, pričom bezúhonnosť sa v prijímacom konaní preukazuje odpisom z registra trestov. Vzhľadom na uvedené odvolateľ navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a spod obžaloby ho oslobodil. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný v ďalšom podaní doplnil odôvodnenie odvolania, ktoré koncipovala jeho obhajkyňa. V ňom poukázal na skutočnosť, že na hlavné pojednávanie nebol vôbec predvolaný poškodený, ani nebol upovedomený o termínoch odročenia hlavného pojednávania. Súd prvého stupňa neskúmal počas celého konania, či mal splnené zákonné podmienky na vykonanie hlavného pojednávania bez prítomnosti poškodeného. Podľa názoru odvolateľa neboli splnené zákonné podmienky na vykonanie hlavného pojednávania. Uvedeným postupom okresného súdu bolo porušené ustanovenie § 247 ods. 2, ods. 3 Tr. por. s poukazom na § 255 ods. 1 Tr. por. upravujúce priebeh hlavného pojednávania, ako aj ustanovenie § 271 ods. 1 a § 272 ods. 2 Tr. por. Vzhľadom na uvedené, nie je možné považovať dôkazy na hlavnom pojednávaní za vykonané zákonným spôsobom, tak ako to nariadil aj odvolací súd v zrušujúcom uznesení a to za dodržania zákonného postupu podľa § 271 ods. 1 Tr. por. (obžalovaný a poškodený).

Prokurátor v písomných dôvodoch podaného odvolania v neprospech obžalovaného vytkol okresnému súdu to, že pri ukladaní trestu zákazu činnosti, ako aj pri neuložení peňažného trestu sa dostatočne nevysporiadal so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Obžalovaný sa predmetného skutku dopustil ako príslušník Policajného zboru - vyšetrovateľ, ktorý má práve k takémuto protizákonnému konaniu zabraňovať, toto vyšetrovať a napomáhať pri odhaľovaní páchatelov trestnej činnosti. Podľa jeho názoru, v posudzovanej veci bolo potrebné upriamiť pozornosť aj na to, akým premysleným spôsobom sa obžalovaný pokúsil žalovaný skutok spáchať, teda skrývajúc sa za autoritu prokurátora, pre ktorého mali v zmysle obžalovaného legendy byť určené od poškodeného požadované finančné prostriedky. V neposlednom rade bolo zrejme aj to, že týmto konaním obžalovaný sledoval hlavne majetkový prospech. Prokurátor považoval uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu príslušníka Policajného zboru na dobu dva roky za neprimerane nízky. Takýto trest zákazu činnosti vôbec neodzrkadľoval všetky podstatné atribúty vyplývajúce zo žalovaného skutku, ale najmä z osoby obžalovaného, ktorý sa ho dopustil ako príslušník Policajného zboru. Samotná povaha trestného činu smerujúca k obohateniu sa na úkor iného, predurčuje aj využitie inštitútu peňažného trestu popri

ostatných uložených trestoch (trest odňatia slobody a trest zákazu činnosti) a teda aj v tomto prípade je namieste uloženie tohto druhu trestu. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby krajský súd zmenil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov (ako v prvostupňovom rozsudku) a zároveň mu uloží trest zákazu činnosti vykonávať funkciu príslušníka Policajného zboru na dobu 5 rokov a peňažný trest vo výmere 2.000,- eur.

Prokurátor sa zároveň písomne vyjadril aj k odvolaniu obžalovaného, pričom sa v plnom rozsahu pridržiaval obsahu svojej záverečnej reči prednesenej pred súdom prvého stupňa, ako i obsahu pôvodného odvolania proti predchádzajúcemu oslobodzujúcemu rozsudku, kde reagoval na jednotlivé námietky obhajoby, ako aj na poukazované rozhodujúce skutočnosti a dôkazy. Obrana obžalovaného bola vystavaná na spochybňovaní zákonne vykonaných dôkazov, pričom neprináša nič, s čím by sa súdy, či už súd prvého stupňa, alebo aj odvolací súd, už doposiaľ riadne nevysporiadali. S poukazom k uvedenému navrhol, aby bolo odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuté.

Obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne sa vyjadril aj k odôvodnenému odvolaniu prokurátora. Za formálne chyby odôvodnenia odvolania prokurátora považoval nesprávnu jeho identifikáciu, keďže je označený ako obžalovaný kpt. „Ing.“ H. H., ako aj dátum vyhlásenia rozsudku zo dňa „09.07.2016“. V súvislosti s týmto konaním a množstvom nesprávností, ktoré sa subsumujú pod písárske chyby, obžalovaný nadobudol dojem, že sa jedná o cieleňú snahu vyprodukovať odsudzujúci rozsudok bez dodržania zákonných princípov trestného konania. Obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne poukázal aj na okolnosť, že písomné odôvodnenie odvolania prokurátora je zo dňa 15.07.2016, t. j. 10 mesiacov a 18 dní po doručení písomného vyhotovenia rozsudku. K návrhu prokurátora, aby v posudzovanej veci bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu príslušníka Policajného zboru na dobu 5 rokov, považuje za nadbytočný, a to v dôsledku obligatórneho prepustenia zo služobného pomeru policajta pre odsúdenie za úmyselný trestný čin. Rovnako tak požiadavka uloženia peňažného trestu vo výmere 2.000,- eur je absolútne neprimeraná, jednak s poukazom na skutočnosť, že od žalovaného skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, uplynulo 6 rokov a 9 mesiacov, pričom sa jedná o bezúhonného občana, ktorý nebol prejednávaný ani za priestupok a v práci je hodnotený kladne. V ďalšom obžalovaný poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 10/2014 z 29.04.2015, podľa ktorého nie je možné opierať sa o dôkazy, ktoré boli zabezpečené podľa § 116 ods. 1, ods. 2 Tr. por., čo sa týka údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, pričom prvostupňový súd ich na hlavnom pojednávaní prečítal ako listinné dôkazy. Ďalším dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku je nedoručovanie rozhodnutí v merite veci poškodenému, ako aj jeho neupovedomenie o termínoch hlavného pojednávania. Ostatní tzv. svedkovia vypočúvaní v tomto konaní (T., G., M., B.) nemôžu nijakým spôsobom potvrdzovať pravdivosť tvrdení poškodeného - svedka T. a to z toho dôvodu, že sa všetky informácie dozvedeli práve od tohto svedka, a preto ich výpovede z pohľadu trestného konania treba označiť za nulité dôkazy. Poškodený - svedok T. klamal už v prvých výpovediach a následne menil svoje výpovede. So svedkom T. bolo počas prípravného konania konané ako s poškodeným, ktorý zároveň nahliadal do spisu, hoci poškodený zjavne nebol. Menovaný svedok postupom času a pod vplyvom krížového výsluchu vypovedal inak, všeobecne, nekonkrétne, vágne, chaoticky, odmietal uvádzať čas, miesta, ako aj podrobnosti skutkových okolností, ktoré by mu mali byť ako priamemu účastníkovi skutku a jedinému očitému svedkovi úplne jasné, zrozumiteľné a museli zanechať jeho mozgu jednoznačnú a nezmazateľnú pamäťovú stopu. Samotné trestné stíhanie nebolo vedené v súlade so zákonom, samotný postup príslušných orgánov nebol v súlade so zákonom, dôkazy boli získané v rozpore so zákonmi, zabezpečované a vykonávané neoprávnenou osobou a dokonca sa stali aj súčasťou hodnotenia rozhodujúceho pre výrok rozhodnutia samotného prvostupňového súdu, čím sa stalo celé rozhodnutie nezákonným a preto takýto nezákonný proces nemôže prispieť k rozhodnutiu o oprávnenosti trestného obvinenia proti obžalovanému. Prípravné konanie v tomto spore trpí takými nezhojiteľnými nedostatkami, že ani konanie pred súdom nemôže spĺňať podmienky nestranného a spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napokon obžalovaný dodal, že súd prvého stupňa môže vyvodiť závery len z tých dôkazov, ktoré boli procesne použiteľné.

Obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne ďalším písomným podaním podal doplnok k vyjadreniu odôvodnenému odvolaniu prokurátora. V tomto doplnku poukázal, že príkaz vydaný sudcom pre prípravné konanie na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke operátora telekomunikačnej činnosti, neobsahuje konkrétne označený úmyselný trestný čin a nie je

riadne a zákonne odôvodnený skutkovými okolnosťami, najmä v ňom absentuje zákonné vymedzenie skutočností, ktoré viedli k jeho vydaniu (nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 80/08, sp. zn. I. ÚS 274/05 a PL. ÚS 10/2014, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 To 2/2015 a sp. zn. 2 Tdo 4/2016). Obžalovaný záverom žiadal, aby vzhľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, z ktorej vyplýva, že už dva senáty prerušili odvolacie konania a podali návrhy na Ústavný súd SR, ktorý sa týka preskúmania ústavnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, aj Krajský súd v Bratislave prerušil konanie o predmetnom odvolaní a podal návrh na začatie konania pred Ústavným súdom SR o výklad, či ustanovenia § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 6 ods. 1, ods. 2 zákona o Policajnom zbore, ktorého neoddeliteľnou súčasťou sú nariadenia Ministerstva vnútra SR, ako aj § 2 ods. 1, § 10 ods. 1, ods. 8 písm. a/, písm. c/, ods. 10 Tr. por. sú v rozpore s ustanoveniami článkov 2 ods. 2, 7 ods. 5, 17 ods. 2, 22 ods. 2, 46, 144 ods. 1, ods. 2, 152 ods. 4, 153, 154c ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, článkov 6 ods. 1 a 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ľudských právach a základných slobôd, pretože aplikácia ustanovení § 10 ods. 1, ods. 8 písm. c/, ods. 10 Tr. por. je rozhodujúca pre rozhodnutie o odvolaní obžalovaného (R 10/1995).

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaniach obžalovaného a prokurátora, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnila iba prokurátorka krajskej prokuratúry. Odvolací súd podľa § 293 ods. 5 Tr. por. vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného E. H. H., nakoľko na takýto postup boli splnené všetky zákonné podmienky. Obžalovaný sa na nariadené verejné zasadnutie nedostavil, hoci termín tohto procesného úkonu bral na vedomie na predchádzajúcom verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo dňa 04.07.2018. Obžalovaný svoju neúčasť na verejnom zasadnutí síce formálne ospravedlnil (išlo o podanie zaslané na krajský súd dňa 12.09.2018), avšak takéto ospravedlnenie odvolací súd nepovažovať za dostatočné a plne dôvodné. Obžalovaný svoju neúčasť založil iba na potvrdení o dočasnej práceneschopnosti, v ktorom je uvedené lekárom (kde je nečitateľná pečiatka), že menovaný je neschopný práce od 12.09.2018. Z týchto zistení je možné vyvodiť, že obžalovaný nesplnil podmienky ustanovenia § 120 ods. 2 Tr. por., podľa ktorých, v prípade ospravedlnenej neúčasti obžalovaného na úkone súdu zo zdravotných dôvodov, je obžalovaný povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Obžalovaný takto naznačeným spôsobom nepostupoval, hoci bol o tomto riadne poučený krajským súdom. Napokon verejného zasadnutia sa nezúčastnil ani poškodený Ing. arch. S. T., ktorý doručenie mal riadne vykázané, pričom svoju neúčasť žiadnym spôsobom neospravedlnil. Krajský súd vykonal verejné zasadnutie aj bez prítomnosti poškodeného, keďže takémuto postupu nebránili žiadne zákonné prekážky.

Na tomto verejnom zasadnutí krajský súd podľa § 326 ods. 5 Tr. por. s použitím § 269 Tr. por. doplnil dokazovanie oboznámením listinných dôkazov:

- zápisnice o previerke výpovede na mieste na čl. 109-128 s vyhotovenou fotodokumentáciou na čl. 129-133,
- zápisnice o vyšetrovacom pokuse na čl. 134-139,
- písomné vyjadrenie spoločnosti Orange Slovensko, a.s. na čl. 140, s prílohou na čl. 141-142,
- zápisnicu o vyšetrovacom pokuse na čl. 143-162,
- úmrtný list Ing. A. P. na čl. 434a,
- správa Krajského riaditeľstva PZ na čl. 485,
- originál vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ v Bratislava I pod ČVS: Z.-XXX/OEK-BX-XXXX-PP,
- podstatný obsah originálu knihy návštev Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave pod č.p. P.-XX/XX/B-XXXX, vrátane strany 32.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí sa v plnom rozsahu pridriavala písomne podaného odvolania a jeho dôvodov. Navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol spôsobom, ako to navrhol prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania. Čo sa týka odvolania obžalovaného E. H. H. navrhla, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd na podklade odvolaní obžalovaného E. H. H. a prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom postupom podľa § 326

ods. 5 Tr. por. konanie doplnil dôkazmi nevyhnutnými na to, aby mohol o odvolaniach rozhodnúť a dospel k záveru, že iba odvolanie prokurátora je čiastočne dôvodné.

Úvodom treba uviesť, že okresný súd pôvodne rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom z 20.05.2013 sp. zn. 5T/16/2013.

Z podnetu odvolania prokurátora Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením zo 06.02.2014 sp. zn. 4To/127/2013 citovaný rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v tomto zrušujúcom uznesení vytykal súdu prvého stupňa, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedalo ustanoveniu § 168 ods. 1 Tr. por., keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku bolo vyhotovené iba formalisticky a nepresvedčivo. Súd I. stupňa v tomto odôvodnení iba nekriticky prevzal prednesy obhajkyne obžalovaného vyslovené v jej záverečnej reči, pričom takéto hodnotenie dôkazov nadriadený súd nemohol akceptovať, najmä ak sa iba izolovane poukázalo na určitú časť dôkazov, ale bez ich hodnotenia v celkovom kontexte. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa vôbec nedalo zistiť, ako prvostupňový súd hodnotil výpoveď poškodeného - svedka Ing. arch. S. T. na hlavnom pojednávaní, či táto jeho výpoveď bola alebo nebola hodnoverná, či sa vyskytli podstatné rozpory medzi jeho skoršími a neskoršími výpoveďami, či táto výpoveď bola alebo nebola spochybnená ďalšími relevantnými priamymi alebo nepriamymi dôkazmi. Z odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku nebolo ani zrejmé, aké konkrétne tvrdenia svedkov P. T. a S. M. boli skreslené a neúplné. Bolo potrebné prisvedčiť argumentom prokurátora, že pravdivosť tej - ktorej výpovede je potrebné vždy hodnotiť z pohľadu možnosti jej verifikovania, súvisiacich dôkazov a skutočností, ich logických súvislostí a nadväzností, motívu a rozumových schopností vypovedajúcej osoby nevynímajúc. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývalo ani to, či údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, získané podľa režimu podľa § 116 Tr. por. možno označiť za zákonné alebo nezákonné dôkazné prostriedky. Pre prípad, ak by súd I. stupňa dospel k záveru, že išlo o zákonné dôkazné prostriedky, musel by tieto dôkazy rovnako vyhodnotiť z pohľadu ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. Napokon v odôvodnení napadnutého rozsudku sa prvostupňový súd nezaoberal ani podstatným listinným dôkazom, zadokumentovaným vo vyšetrovacom spise na č. I. 340-351. Išlo o časť fotokópie knihy návštev na Okresnom riaditeľstve PZ Bratislava I za marec 2010, podľa ktorej dňa 30.03.2010 v čase od 10.20 hod. do 11.00 hod. prijal v policajnej budove ako návštevu príslušník PZ H. práve poškodeného O.. arch. S. T.. Odvolací súd prikázal prvostupňovému súdu, aby v konaní po zrušení rozsudku opätovne nariadil výsluch obžalovaného E.. H. H., pričom tento výsluch v súdnom konaní musí byť vykonaný tak, aby nevzbudzoval žiadne pochybnosti o jeho zákonnosti a úplnosti. Rovnako by mal okresný súd v zmysle návrhu prokurátora oboznámiť všetky relevantné listinné dôkazy zadokumentované vo vyšetrovacom spise, ktorý je súčasťou súdneho spisu a súčasne by mal dôsledne dodržať postup podľa § 271 ods. 1 Tr. por. Následne by mal pri svojom rozhodovaní o vine alebo nevine obžalovaného rešpektovať zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a tieto dôkazy hodnotiť nielen izolovane, ale aj v ich súhrne po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

Súd prvého stupňa v intenciách uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 06.02.2014 sp. zn. 4To/127/2013 nariadil výsluch obžalovaného E.. H. H., prečítal relevantné listinné dôkazy, navyše nariadil výsluchy svedkov R. V., P. L. i R. E. a napokon rozhodol odsudzujúcim rozsudkom.

Čo sa týka výroku o vine napadnutého rozsudku, odvolací súd nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených ohľadom žalovaného skutku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, ako aj výsledkom doplneného dokazovania pred súdom II. stupňa a je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný E.. H. H. kritického dňa a za okolností ustálených v rozsudku súdu prvého stupňa, sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle na škodu cudzieho majetku seba obohatiť tým, že uviedol poškodeného O.. arch. T. do omylu tak, že požadoval od neho, aby zaplatil sumu vo výške 1.000,- eur, s predstieraným dôvodom, že tieto peniaze žiada prokurátor na zastavenie trestného stíhania, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo, nakoľko poškodený o celej záležitosti informoval kompetentné orgány.

Ani krajský súd nemal dôvod spochybniť hodnovernosť výpovede poškodeného - svedka O.. arch. S. T., s ktorou korešpondovali aj výpovede svedkov P. T., S. M. E.. D. G., s nadväzujúcimi nepriamymi

dôkazmi, predovšetkým s originálom vyšetrovacieho spisu pod ČVS: ORP-XXX/OEK-BX-XXXX-PP, zápisnicou o previerke výpovede na mieste s vyhotovenou fotodokumentáciou, originálom knihy návštev, zápisnicami o vyšetrovacom pokuse, vyjadrením telefónneho operátora (na č.l. 141-142), prevádzkovými údajmi z informačného systému Ministerstva vnútra SR o uskutočnených telefonických hovoroch (vôbec nejde o počítačové údaje v zmysle § 90 Tr. por. a nevyžaduje sa na ne príkaz prokurátora, ako sa mylne domnieva obžalovaný). Na strane druhej, čo sa týka údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, získané podľa režimu podľa § 116 Tr. por., tak na tieto dôkazy odvolací súd nemohol prihliadnuť, nakoľko príkaz sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava I zo 03.03.2011 pod č. p. 2Ntt/114/2011 na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, nespĺňal obsahové (kvalitatívne) náležitosti rozhodnutia, keďže v ňom absentovalo odôvodnenie. Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania príkazu na použitie informačno-technických prostriedkov si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky pre tento zásah do práva na súkromie. Bez takéhoto odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je takýto príkaz spravidla nepreskúmateľný (pozri nálezh Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 274/05 zo 14.06.2006).

S poukazom na uvedené, možno preto zhrnúť, že na tieto dôkazy (t. j. na informačno-technické prostriedky) nie je možné prihliadnuť ako na zákonne získané dôkazy, čím sú tieto dôkazy v posudzovanom trestnom konaní nepoužiteľné a nemôžu byť ani podkladom na ustálenie viny obžalovaného.

Krajský súd napriek tomuto zvyrazňuje, že vo vzťahu k žalovanému skutku, všetky ostatné vyššie popísané dôkazy, zabezpečené tak v prípravnom konaní, ako aj v súdnom konaní, vrátane odvolacieho konania a ktoré boli získané zákonným spôsobom, boli postačujúce pre záver, že bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný E.. H. H. sa predmetného skutku skutočne dopustil.

Obžalovaný ešte v prípravnom konaní namietal, že poškodený si nemohol pamätať cestu do jeho kancelárie, preto bola vykonaná previerka výpovede na mieste. Po vykonanej previerke poškodený označil cestu do kancelárie obžalovaného, túto kanceláriu označil (pre úplnosť treba dodať, že označil dve kancelárie vedľa seba, kde ich dvere boli predelené kovovou mrežou, pričom jedna z nich patrila obžalovanému), dokonca vysvetlil aj svoju pamäťovú stopu vnímania priestoru z pohľadu architekta. Pri previerke bol prítomný aj obžalovaný, ktorý odmietol potvrdiť, ktorá je jeho kancelária, pričom musel byť privolaný priamy nadriadený obžalovaného, aby túto skutočnosť potvrdil (pozri fotografiu č. 17 na č. l. 132 p. v.). Obžalovaný ďalej namietal, že poškodený sa s ním v danom čase nemohol stretnúť pred reštauráciou Vodník na W. pieskoch, pretože v čase o XX.XX hod. bol poškodený lokalizovaný bunkou Senec. Aj táto námietka bola bezpečne a jednoznačne vyvrátená ešte v rámci prípravného konania. Cestou telekomunikačného operátora boli zisťované okruhy buniek a lokalizácia telefónu poškodeného a navyše bol vo veci vykonaný vyšetrovací pokus, ktorý bezpečne vyvrátil všetky námietky obžalovaného. Obžalovaný tiež namietal nezákonnosť výsluchu svedkyne T. zo dňa 18.02.2011. Bolo však bezpečne potvrdené, že táto svedkyňa sa dňa 18.02.2011 v čase o 08.35 hod. osobne dostavila do budovy polície za účelom výsluchu, pričom jej príchod a odchod bol riadne zaprotokolovaný v knihe návštev. Výsledky vykonaného dokazovania v konečnom dôsledku jednoznačne preukázali, že všetky námietky obžalovaného boli len účelovým poukazovaním na procesné a vecné pochybenia orgánov činných v trestnom konaní v jasnej snahe odvrátiť pozornosť od reálnych skutkových zistení. Napriek tomu, s výnimkou výpovede obžalovaného, závery vykonaného dokazovania presvedčivo nasvedčujú tomu, že obžalovaný sa skutku dopustil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Z vykonaných dôkazov je nepochybne zrejmé, že obžalovaný vo veci vedenej pod ČVS: ORP-XXX/X-OEK-BX-XXXX-PP meritórne rozhodol dňa 29.03.2010, výlučne na základe listinných dôkazov, bez využitia postupu podľa § 196 ods. 2 Tr. por., t. j. bez vypočutia podozrivej osoby (poškodeného O.. arch. T.). F. tomu obžalovaný nasledujúci deň po ukončení a odovzdaní spisu dňa 30.03.2011 zo svojej kancelárie zo služobnej klapky č. 31 XXX telefonicky kontaktoval poškodeného O.. arch. T., pričom následne sa poškodený toho istého dňa o 10.20 hod. dostavil do budovy polície a nasledoval obžalovaného do jeho kancelárie, kde si medzi štyrmi očami vypočul jeho „ponuku“. Príchod poškodeného do budovy a jeho návšteva obžalovaného boli riadne zaznamenané v knihe návštev, pričom vo vyšetrovacom spise vzťahujúcom sa k trestnej veci poškodeného (ČVS: ORP-XXX/X-OEK-BX-XXXX-PP), ani v žiadnom inom spise, nie je založený žiadny úradný záznam alebo zápisnica o výsluchu poškodeného (ani nemôže byť, pretože spis bol ukončený, odovzdaný a nebol dôvod s podozrivým čokoľvek riešiť). Treba poukázať aj na to, že poškodený sa zdôveril svojej manželke, radil

sa so svojím svokrom i so svojím dobrým priateľom E.. D. G.. Všetci ho utvrdili v tom, že postup vyšetrovateľa nie je v poriadku, pričom svedok G., ktorý z titulu svojho pracovného zaradenia prichádzal často do kontaktu s príslušníkmi kriminálnej polície, poškodeného presvedčil, že to musí oznámiť. Skutočnosť, že menovaní svedkovia sa nie celkom presne vyjadrovali o tom, či malo ísť o 1.000,-euro alebo dvakrát po 500,-euro, alebo či sa stretli dvakrát sa stretli dvakrát alebo viackrát a s akým odstupom času, je pre odvolací súd presvedčivým dôkazom, že nemajú odpovede nacvičené, ale že si uvedomujú vážnosť svojej výpovede a nechcú vypovedať o skutočnostiach, ktoré by neboli pokryté ich vlastnou pamäťovou stopou.

Na strane druhej neuniklo pozornosti odvolaciemu súdu, že Okresný súd Bratislava I v tomto konaní nepostupoval dôsledne vo vzťahu k poškodenému O.. arch. S. T., pričom sa dopustil viacerých procesných pochybení, na ktoré poukázal aj obžalovaný v podanom odvolaní. Tieto procesné pochybenia, resp. formálne nedostatky vo vzťahu k poškodenému sa vo svojej podstate nedotkli samotného obžalovaného E.. H. H. a preto nemožno konštatovať, že došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu, či k takým závažným a podstatným procesným chybám v tomto súdnom konaní, ktoré by spôsobili nezákonnosť odsudzujúceho rozsudku.

K odvolacej námietke obžalovaného, keď poukázal na nelegálnosť postavenia Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, odvolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 29. 09.2015 sp. zn. Tpj 62/2015, ktoré je pre okresné a krajské sudy záväzné. Vyšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a/ Tr. por. a poverený príslušník Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c/ Tr. por. V tomto smere návrh obžalovaného, aby krajský súd prerušil konanie o odvolaniach obžalovaného a prokurátora a podal návrh na začatie konania pred Ústavným súdom SR, nie je namieste.

K námietke obžalovaného, že výpisy telefónnych hovorov k účastníckej stanici 09610 XXXXX (t. j. zo služobnej klapky obžalovaného) sú nezákonne získané dôkazy, stačí iba dodať, že v tomto sa odvolateľ mylí, nakoľko na výpisy hovorov zo služobnej klapky (telefónnej stanice zamestnávateľa obžalovaného) sa nevyžaduje príkaz sudcu pre prípravné konanie. Tieto výpisy boli orgánom činným v trestnom konaní poskytnuté zo strany Ministerstva vnútra SR, odboru telekomunikácií, sekcie informatiky, pričom súčinnosť štátnych orgánov upravuje ustanovenie § 3 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky obžalovaného, súd II. stupňa považuje tieto vyjadrenia obžalovaného za účelové, nenáležité a najmä odvracajúce pozornosť od podstaty veci.

Ak obžalovaný v dôvodoch podaného odvolania namietal, že žalovaný skutok nezodpovedal právnej kvalifikácii, tak krajský súd nepovažoval ani túto námietku za opodstatnenú. K tejto námietke poukazuje druhostupňový súd na judikát R 59/2008, podľa ktorého, ak páchatel prijíma alebo žiada úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa alebo na osobu, ktorá obstaráva veci všeobecného záujmu, dopúšťa sa trestného činu nepriameho úplatkárstva. Ak ale taký páchatel nemá reálny dosah na ovplyvnenie záležitostí, ktoré sľubuje a iba predtiera, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, prípadne na činnosť osoby, ktorá obstaráva veci všeobecného záujmu, ale pre vybavenie veci nepodnikne nič a ani to nemá v úmysle, dopúšťa sa trestného činu podvodu, prípadne jeho pokusu, ak o úplatok požiadal, ale neprijal ho.

Súd prvého stupňa teda správne postupoval i v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného E.. H. H., keď obžalovaného uznal za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák.

Po preskúmaní výroku o treste a spôsobe jeho výkonu dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd jednak postupoval v rozpore s Trestným zákonom, nakoľko pri správnom postupe mal obžalovanému ukladať trest odňatia slobody aj za použitia ustanovenia § 38 ods. 3 a § 36 písm. j/ Tr. zák. a pri ukladaní trestu zákazu činnosti mal správne aplikovať ustanovenie 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (pričom nesprávne použil ustanovenie § 60 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.), jednak uložená výmera trestu zákazu činnosti bola neprimerane mierna, v čom bolo odvolanie prokurátora opodstatnené a čo napokon viedlo krajský súd k apelačným dôvodom podľa § 321 ods. 1 písm. e/, písm. d/ Tr. por. na zrušenie a zmenu výroku o treste prvostupňového rozsudku v neprospech obžalovaného.

V posudzovanom prípade druhostupňový súd na rozdiel od súdu I. stupňa, vzhliadol u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. spočívajúcu v tom, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Na strane druhej žiadna priťažujúca okolnosť u obžalovaného nebola vzhliadnutá. Za situácie, keď prevažoval pomer poľahčujúcich okolností, prichádzalo do úvahy zníženie hornej hranice trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona o jednu tretinu a trest odňatia slobody sa ukladal v sadzbe do 16 mesiacov (základná trestná sadza bola od 0 do 2 rokov,

príčom znížená sadzba podľa režimu § 38 ods. 3 Tr. zák. bola od 0 do 16 mesiacov). Uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 18 mesiacov treba považovať za trest skôr mierny ako prísny, pričom tento druh trestu a hlavne jeho výmera nebola odvolaním prokurátora žiadnym spôsobom napadnutá.

Tu treba zdôrazniť aj to, že od spáchania pokusu prečinu podvodu po vyhlásenie ostatného rozsudku okresného súdu uplynulo viac ako 5 rokov, pričom celkové trestné stíhanie, vrátane odvolacieho konania, trvalo viac ako 6 rokov.

Primeranosť dĺžky konania nemožno vyjadriť numericky v zmysle určenia lehoty jeho trvania, ale je nutné túto skúmať a preverovať pri každom prípade jednotlivo vo svetle konkrétnych okolností veci. V tomto kontexte treba pripomenúť, že kritériami podľa ktorých možno posudzovať primeranosť dĺžky trestného konania sú charakter prejednávanej veci, najmä jej zložitosť, závažnosť, rozsiahlosť, či obtiažnosť dokazovania, spôsob správania účastníkov v priebehu konania, prípadné zvláštne okolnosti, ktoré môžu spôsobiť prieťahy v konaní. Pri uvážení vyššie uvedených kritérií má krajský súd za to, že vec obžalovaného E.. H. H. v primeranej lehote prejednaná nebola.

V danej súvislosti je treba uviesť, že trestnú činnosť obžalovaného nie je možné označiť za rozsiahlu. Obžalovaný je trestne stíhaný pre jeden skutok, ktorý bol spáchaný jedným stotožneným páchatelom. Zložitnosť tohto prípadu teda neprekračuje rámec obdobných trestných vecí. Taktiež proces dokazovania v posudzovanej veci nevykazuje rysy výnimočnosti spôsobujúcu potrebu konať trestné stíhanie po dobu dlhšiu než je obvyklé. Pokiaľ sa týka správania obžalovaného v priebehu konania treba uviesť, že on sám závažnejším spôsobom neprispel k predĺženiu konania. Je teda možné zhrnúť, že práve nedostatky v činnosti súdu prvého stupňa, zapríčinili predĺženie trestného konania v neúmernom rozsahu a rozhodujúcim spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku trestného konania.

Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že zo strany okresného súdu došlo k neprimeraným prieťahom v konaní, čím bolo porušené právo obžalovaného E.. H. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z tohto pohľadu bolo potrebné kompenzovať porušenie práva na primeranú dĺžku konania zmiernením trestu odňatia slobody obžalovaného, čo sa aj skutočne naplnilo, nakoľko obžalovanému bol uložený podmienený trest odňatia slobody nespojený s jeho výkonom v ústave na výkon trestu, ale išlo o tzv. alternatívny trest. Navyše výmera tohto druhu trestu, ako aj skúšobná doba podmieneného odsúdenia neboli vôbec prísne, keďže neboli ukladané v hornej polovici zákonnej trestnej sadzby.

Odvolací súd napokon konštatuje, že trest odňatia slobody, vrátane spôsobu jeho výkonu, bol prevzatý z napadnutého rozsudku, keďže nebol vzhľadnutý žiadny zákonný dôvod na jeho zmenu, okrem doplnenia ustanovení § 38 ods. 3 a § 36 písm. j/ Tr. zák., ktoré okresný súd opomenul aplikovať.

Pokiaľ ide o trest zákazu činnosti, tak odvolací súd vyhovel odvolaniu prokurátora a sprísnil výmeru tohto druhu trestu na 4 roky s tým, že modifikoval pôvodný prvostupňový výrok tohto druhu trestu tak, že rozhodol spôsobom, že obžalovanému uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu policajta vo výmere 4 roky. Ani senát krajského súdu tento druh trestu nepovažuje za nadbytočný, ako to namietajú obžalovaný vo svojom odvolaní, nakoľko obžalovaný sa korupčne správal a trestného činu sa dopustil v súvislosti s výkonom svojej funkcie príslušníka Policajného zboru. Účelom trestu zákazu činnosti je predovšetkým zabrániť ďalšiemu páchaniu trestných činov, ktoré funkcia policajta paradoxne podnietila, resp. vytvorila príležitosť. Súčasne sa tým chráni aj nezávadný výkon takejto funkcie. Účelom tohto trestu je zároveň vychovávať páchatel'a a ostatných občanov k náležitému morálnemu vzťahu k nezávadnému výkonu svojej funkcie, resp. povolania. V ostatnom odvolací súd poukazuje na výstižné argumenty prokurátora, uvedené v jeho odvolaní.

Čo sa týka ďalšieho návrhu prokurátora v podanom odvolaní, aby obžalovanému bol uložený aj peňažný trest vo výmere 2.000,- eur, tak krajský súd sa týmto návrhom nestotožnil a obžalovanému neuložil tento druh trestu. Súd II. stupňa predovšetkým bral zreteľ na skutočnosť, že k dokonaniu trestného činu nedošlo, nakoľko išlo iba o pokus. Zo strany obžalovaného teda nedošlo k finančnému profitu,

poškodený požadované finančné prostriedky obžalovanému neposkytol, ale celú záležitosť oznámil orgánom činným v trestnom konaní. Krajský súd ďalej vyslovuje, že vzhľadom na stupeň závažnosti daného trestného činu (ide len o kategóriu prečinu v štádiu pokusu), uložený podmienený trest odňatia slobody, spolu s trestom zákazu činnosti s prísnejšou výmerou, sú dostatočnými trestami na prevýchovu a nápravu obžalovaného a nie je potrebné navyše ukladať peňažný trest, aj s poukazom na to, že u obžalovaného dôjde k strate doterajšieho zamestnania, t. j. k jeho prepusteniu zo služobného pomeru policajta za odsúdenie za úmyselný trestný čin v zmysle § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

Na základe týchto dôvodov a vyslovených právnych názorov, odvolací súd v trestnej veci obžalovaného E.. H. rozhodol spôsobom, vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. mal dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.